

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Npoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođń ty.

Z'njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščezěrnj w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

5. njeđzela po šwjatej Trojizy.

1. Pětra 3, 8—15.

Šara rjany, bohužel pak mało spěwany, tež mnohim po bohatym hlubokim wopšhijeczu niz abo niz doščě snaty kherlusch (cžo. 631 najšhich šerb. spěw.) spěwa: Tych kšesćezanow šnustkowna wěra šo šwěczi, hdyž swonfach to šlónzo jich špariło je. Š tuteho kherluschy by něchtóžkuli, kiž do kšesćezanstwa ničzo njeđzerži, šo mohl powuczič dacž, šo w nim móž Boža teži, š njeho mohl pak tež tón abo tamny kšesćezan, kiž je liwki abo jo byčž pocžina, abo kiž je jeno po mjenje abo šwucženym waschnju hiščezze kšesćezanski, jo špóšnacž, kajki měl po prawym byčž, šo by dopjelnił, kaž pišane šteji: ja čžu cze žohnowacž a ty dyrbiš se žohnowanjom byčž. Abó njeje to něšcto wulke: Čzi njemóžni kšesćezanj šdžerža tych ludži, šu šměrni, hdyž ropota pošny šwět je, wobohacža druhich, hacž runje šu kšudži, šu na šwěcze, ale jich myšl k njeju dže? Dženšnišče Bože šłowo w podobnych šyntach dže, rěcžo nam wo tym, šhto wěrzazy, šprawny, šwěrnj kšesćezan wšhitko došonja.

Šhto woprawdžity kšesćezan wšhitko došonja?

- 1) napschecziwo bratram pošny lubošezze,
- 2) napschecziwo njepscheczelam pošny měra,
- 3) tež w tyščnosći pošny wjekełošezze byčž.

Najpošledy pak budžezze wšhitzy jenakeje myšle mjes šobu. Ach, šo by temu tak było: Šedyn narod mamy a

ša jeneho štejimy. Ale njepřaji pschisłowo, se wšchědneho šhonjenja wšate: Keltož hlówow, telko myšlow? Šaj, hórje hiščezze: kajka roštora, njekmilnosć, njepscheczelnosć, kajka šwada je na šwěcze, najhórje pak, šo tajke wězki šamo w kšesćezanach nadeńdžesch. Šsamo mjes domjazymi, šwójbnymi, mjes najbližšim pscheczelstwom nimašch hušto ducha lubošezze. Wěšo je wono a waschnje pola kóždeho cžłowjeka druhe, a my wěrzazy pošnajemy w tym š kšwalenjom krašnu mudrosć Božu. Wšchetož wšhitke štawy jeneho cžěla njemóža šamšnych darow a šamšneje šlužby měčž. Ale šhtož šo žada, to je to, šo šo jako štawy jeneho cžěla cžuja. Lubošny budže to ša wšhitke cžošy wobras štareje kšesćezanskije zyrkwje: šhromadžišny wěrzazyh běchu jene cžělo a jena dušcha. Ale kaž tehdy se špodživanjom: Šlaj, kaš maju šo mjes šobu tak lubo na přenich kšesćezanow, tak na džensnišchich š wušmėwanjom: hlay, kaš šo mjes šobu wadža a torhaja, š porštami pošafuja. Džiwášch šo, šo je temu tak? Wšchesjenosć lubošezze je jeno tam, hdyž je pschesjenosć wěrnj. Kaš móžemy jako bratsja lubošni byčž, hdyž šwojeho bratra šhryštuša a šwojeho Boha jako Wótza njeshajemy? kaš šczěpłivi, hdyž jo njechamy nawuřnyčž wot teho, kiž wšhitko, tež najhóršče, cžetpješče? Šehorunja móže š wutrobu šmilny a pscheczelny jeno byčž, komuž šo dwojaka hnada došta; šhtóž šam ničzo nima, njemóže druhim ničzo dacž. Ščezecž, špěwacž wo lubošći móža tež drušy, ale do škutka štajeja, wopořafuja ju jeno wěrni, woprawdžiczi kšesćezanj. Abó šhtóha je, kiž ša šhubjenymi kšodži, kiž

Bo po swontnej a snutsknej nusi s naschim ludom sabjera? DUBY CZITARJO, pschivsmi jo sa wuczinjenu wěz: Wot teho czaša halle sem, jako bo Jesušeji bylsy we wóczkoma j sybolachu nad nusu bratrow a šotrow, je prawa lubošć wotuczila; wot teho czaša sem je halle rěkało pola přenich kšhesćanow a dyrbjalo tež rěkać pola naš: Lubošć Ahrystuškowa naš k temu pschihnuczi. To je woprawdźite wěrne kšhesćanstwo.

2. Kšhesćan dołonia pať hišće wjazy: napschecziwo nje-pscheczelam je wón polny měra. Njeplacźće słóscź se słósczu, praji swj. Pětr. Kať czeška je tale pschifasnja! Pětr sam, nahleho waschnja kaž wón běšče, je to naschonik. D wjeczenje je plódke! Kať ty mi, tať ja tebi, to je něšto sa pschinarodžene cžlowške waschnje a dycze. A kať hušto bo stanje, so je wróčena słóscź wjetšcha hacž přenja. Ach haj, wono je tať srosymliwe: na njeschlahotny pjenť nješnadnu heju! Njesapyrish bo njemało, cžitawšchi abo šlyšchawšchi wo tym a tamnym gramocziwym njeskutku, czeško nam wschitkim padnje tu směrom wostacž. Bo prawym mohli my pěkne směrom bycž; pschetož prawo dyrbi prawo wostacž, to je nam zyle wěšte pola teho, kiž hrěchi domapnyta, pola teho, wo kotrymž steji pišane: Wjeczenje je moje, ja chzu saplacžić, praji tón Knjes. Ale kaž hušto je: my njemóžemy jo docžafacž, my šebi myšlimy: cžim prjedy a cžim kručišcho, cžim lepje. Wošebje jedyn stawcžł nascheho cžela je tu we wulkim strašče: šchtóž chze žiwjenje lubowacž a dobre dny widžić, tón pojimaj šwój jasyť, so by šleho njerěcať, a šwoju hubu, so by njeludała. Maľny woheńcžł, ale kaťki leš móže wón šapalicž! Njeje šo s nim hišće žadyn domjazny měr škajł docžista, žana njejednota mies šušodami na to waschnje nastala? Nješšy šam šhoniť, so jene šłowo druhe da, a druhe bě najšterscho bóle šelene hacž přenje? Šdže pať nawuknje šo něšto hinašče? Prashajmy šo swj. Pětra: njesaplacžće słóscź se słósczu, wón rjeknje, jo nawuknywšchi wot teho, kiž jemu jeno njepraji: šydom kručž wodacž hišće njedošaha, ale jemu tež rasnje došć rjekny: Tyť šwój mjecž do nóžnjow. DUBY CZITARJO! Wěm, so šwojeho Šbóžnika šnajesč, a duž šo cze na šwědomnje prasham: By šo czi to lubiło, by-li Jesuš Pětrej tehdy prajiť: pschezo do přědka, Pětrje, trjebaj mjecža, rubaj s nim a wurubaj mi pucž psches tute nje-pscheczelike cžrijody? By to s zyla naš Šbóžnik bycž móhl, kiž by šašo šwarik, hdyž šwarjeny bě? Ně, to runje-won je tať psche wschu měru krašne, so Jesuš mjelczi psched šwojimi njeprawnymi wobškoržerjemi a šudnikami, to je woprawdže bójške na nim: Wótče, wodaj jim! A duž prajimy tež my: Chzemy-li jeho wuczobnizy, noscherjo jeho mjena, šlědžerjo sa jeho štopami, šudobja jeho ducha bycž, dha mamy jo tež pokasacž: Njeplacžće słóscź se słósczu, abo tež: hladajće měra a hońče sa nim. Njeměrjazemu cžlowjeť je to njemóžna wěz, je sa njeho pscheczežke, kšhesćan jeno jo dołonia s mozu a hnadu teho, kiž nje-wuczešče jeno, ale cžerpjo a mrějo jo dopjelni: Lubujće šwojich nje-pscheczelow!

3. S najmjeńšcha runje tať czeške: woprawdžity kšhesćan móže w tyšchnošči polny wješeloscze bycž. Hacž wy runje byšće prawdošče dla cžerpili, dha wschať šče šbóžni, šwój. Pětr rjeknje. Hacž by šo šamo wot šo rošymiło, bě Ahrystuš nědy prajiť: Šdyž šwět waš hidži, dha wěšće, so šu mje prjedy dnyli waš hidžili, a šašo: šu-li mje pschescžěhali, budža waš tež pschescžěhacž. D

wón pošla tych šwojich kaž wozny mies wjelkom, wón jim pschivola: Wy dyrbicze hanjeni bycž moje dla. Šo knjes a mištr njebě njewěrnošč rěcať, někotryžkuli jeho wuczobnikow šarych a nowych cžašow je jo šam na šebi šacžuk. Haj, tež nowych cžašow, a šchtó móže wjedžecž, šhto mamy wschitko hišće woczafowacž? Dženša hižom njeje nicžo žadne, so šo šwěrnemu šemscherjej šmēja, na wschě móžne waschnje móžesč hanjeťki hłóš šlyšecž: Šdže je nětko wasch Šóh? Džiwamy šo? Šwój. Pětr na druhim měsće praji: njech šo wam nješda zusa wěz bycž to horjo, a jeho a naš Knjes wuczi: Dokelž wot šwěta njejšče, tehodla hidži waš tón šwět. Njeje to kaž šhwalba sa naš? Šměrom praju: Wy dyrbimy pokasacž móž, so něšto šnješemy w Jesuškowej šlužbie, w šlědženju sa nim: Šly wojak, kiž njewojuje, hdyž wyschšchi šam do bitny dže. Nawopak: njeswjěšeli šo šprawy wojak, hdyž wyschšeho wóczko se špodobanjom na šo hladaze cžuje? To wschať by jara tunjo a lohko bylo s kšhesćijanom bycž, bychmy-li hješe wscheho napinanja Božeho kralešwa dželomni bycž mohli. Ale ně džafowano Bohu: šenikow, štruchlych, cžerpjerjom a dyrbjeli bycž ranow šo bojazych njemóže naš Šbóžnik trjebacž. Bješ džiwa, so runje wopišani ludžo dženska tať bórny šadwěluja. Kšhesćenjo wěrni, nje-runajmy šo jim! Ššerbjo wošebje rad špěwaja: Šóh je s nami, wjedže naš. Wostajmy pschi tym a dobyče budže nasche, nasche tež w druhich cžerpjenjach, kotrež na naš pschińdu, w šhoroščach, nješbožach atd. Ššwět škwiľi a žaloščzi, kšhesćan pať je štrošctny: Še Šóh na mojej štronje, dha je mi pomhane. Abó šy ty hdy žaneho nje-wěrjazeho ščerpilneho, tež w šrudobje wješelého widžić? Ale wěrjazeho šhoreho šy widžić, na kotrehož woblicžu šo šnutštny měr pokasa, haj tež mrějazeho šy widžić, kiž bě wěrjazy kšhesćan a domoj džěšče s podobnym šacžucžom a šhonjenjom: wón pohlada horje k nješšam a wuhlada krašnošč Božu (Šap. šf. 7, 55). Haj, Šawoľ ma prawje: Šako czi šrudni, ale kóždy cžaš wješeli.

Ššto kšhesćan wschitko dołonia! Ša njeho njerěka jeno: Šola Boha njeje žana wěz njemóžna, ale tež, a Šóh luby Knjes pomhaj nam s hnady k temu: Ša šamóžu wschitko psches teho, kotryž mje móžneho cžini, psches Ahrystuša.

Šamjeť.

M. w B.

Šwjatny nadawk kšhesćana.

(1. Šim. 6, 11.)

D Božo, daj, so po tebi
Ša s zylej dušchu žadam
A na šwój nadawť nješješti
Šow nje-pschestajnje hladam;
Špožč mozy mi, so wutroba
Šso šwětnym šubłam nješpobda,
Škiž jeno dušchi šškodža.

Daj honicž mi sa prawdošču,
To šchat je pschny, krašny;
Š nim šwoje brachi wodžej,
Šdyž wotewri dom krašny
Mi junu hnada nješjesta
A dušcha, Ahrysta nješjesta,
Šam šbóžne manna šłodži.

Surij Dalmatin, Adam Bohoricz, Surij Surafchic, Gregor Wlahowicz, Matej Wlaczic. Poslednishi je se s wozim kaczanskim mjenom Flacius Mhricus we zhrwinych stawisnach snaty. Wón je wobsherne knihi napisał, kotrez su pod titulom „Magdeburger Centurien“ zórko stawisnow. Sajimawe je, so Trubar a jeho pscheczelo hebi na wobroczenje Turkow myslachu. Gregor Wlahowicz pishe 1563: „Hdy bychmy czisheczernju dostali, dha bych ja chyzl turkowskemu khezorej knizki czisheczec, kak su wot spoczatka sweta mschitzu profetojo swesczowali a predowali, so je Knjes Khrystuf Bozi Syn. Mahomed je Turku sawjedl a bamz zyle kshesczianstwo. My chyzli Turku wobrocziec, hdy bychmy pomoznikow a knihi meli.“

Kaz nalatne kwetki spadaju, hdyz mros na nje pschiidze, tak sniczeshe so ewangelske hibanje mjes Sslowjenami psches Jesuitow. Knihy buchu spalene, predarjo wotehnaczi; schtoz njehashe ewangelsku wera wotpschibahacz, dyrbeshe do wutruja czeknycz. Sa nektre leta bu ewangelska wera wuforjenjena hacz na poslednjeho muza. Lud, kiz beshe psches reformaziju sbudzeny k duchownemu ziwjenju, sapadny saho do duchowneje womorny a shiny we kozdym nastupanju.

Wjele czeknyczow namaka sthom we Wuherstej, hdzez je so na 20,000 ewangelskich Sslowjenow hacz na dzenbnishi dzen sdzerzako. Tutym je w lécze 1771 duchowny Schczepan Kusmicz saho nowy jako do jich recze pschelozik. Potajkim beshe tehdy Trubarjowy pschelozik zyle njesnaty. Jedyn eksemplar tuteho Kusmiczoweho noweho testamenta hym nehdy na Khoczebuskim gymnasiju nadeschol, to je snamjo, so my njesbmy tu pren, kiz so wo ewangelskich Sslowjenow sajimuja. Tuton wuherski dzel Sslowjenow so s mozu pschemadzarscheci. Predowanje stawa so jenoz hischze we wobom wožadach w slowjenskej reczi, knihi so s zyla wjazh njeczisheca. Nektre ewangelske slowjenske wožady su tez we Korutanskej, kotrez so pak pschenemczuja. Mjes druhimi Sslowinzami je ledy 50 ewangelskich. Me tez tam su weryazh bratija ewangelsaziju sapoczeli.

W Lublanju skutuje jako jeniezki ewangelski predač mjes Sslowjenami Anton Chraska, rodzeny Czech. Na namohwjenje britiskeho bibliskeho towarstwa je won stary jako do netezisheje tamneje recze pschelozik a nowy jako porjedzil; woboje so netko czisheci. Tez wudawa kn. Chraska wot 1905 male ewangelske kopjenko „Blagowestnik“, kotrez so we 1500 exemplarach rosscherja.

„Mrtvi se vračajo (morwi so wróca)“ pishe Fran Slechic, slowjenski wotczinz. Njeh tute jeho slowo je swesczowanje na jasny pschichod ewangelija mjes tutym ludom!

Wschelake s bliska a s daloka.

S Budyshina. Tu so hwjeczeshche 7. julija hwjedzen swonkowneho misjonstwa. To beshe woprwdzity hwjedzen. Swjata radoscz wyskashche po zytej wožadze. Młodzina, wojerste towarstwo a wohnjowa wobora so s thorhojemi do czaha sestupachu, wjele hosci se kusodnych wožadow pschikhwata, nahladna liczba k. duchownych so naidze. Pshchny Bozi dom beshe na wobemaj kemschenjomaj polny nutrnych poslucharjow, kotiz jako jeho najrjescha, zwa pycha wošredz nusneho dzela hynowych znjow hebi wsacz njedachu, w duchu so domjecz dacz na znjowe polo tam wonkach w pohanskim kraju. Na kerskim kemschenju predomashe knjes Kada, farac we Schprejzach; po Fil. 4, 6 won nam wukladomashe, kotre starosche ma hwjate misjonstwo a kak mozemy tute starosche pschewinycz, mjenujz psches dzakowanje a a modlitwu. Na nemskim predomashe knjes farac Keshbarf s Dubna

pola Draždzan, hyn priedawshcho Budyshinského fararja; po Mat. 28, 18—20 won nam rofestaja, kak teho knjesa Jesurowa poslednja wola nas wucz, schto su czi misjonszhy dzekaczerjo, schto je ton misjonski nadawl a schto je ton misjonski wuspéch. Wobemaj k. predarjomaj kuschha sa jeju zive, wutrobhy hnuzaje slowa najhorzyschi dzak mschittlich kemscherjow. Sawodnu woltačnu klužbu dzerzeshe na kerskim k. farac Matek-Bartski, na nemskim k. primarius Hähler s Budyshina. Na kónzu wobehu kemschenjow k. farac Mrosak-Srodzschczanski s rjanymi slowami nas dopomni, kak nusne je hwjate misjonstwo sa kshesczianow, dofelz maju duchownej nusy pohanow wotpomhacz, a sa pohanow, so bychu jako kshesczijenjo pod kshizom sbóznje wumrjecz mohli; won dale dopomni na to, kajke zohnowanje je nasche kerske misjonske towarstwo wuschwalo sa prenje 50 let swojeho wostacza. Kollekty so nasbera 343 hr., schtoz je wjele sa tule nimale najmjenischu mjes kerskimi wožadami, kiz liczi nescho psches schtyri sta duschow. Wóh sdzerz jeje wutrobu a ruku wotewrjenu sa hwjate misjonstwo!

K—n.

— **Póželnik knihowneho towarstwa** sa naschu saksku kersku Lužicu thodzi netko w naschich wožadach. Wón pschinjehe nowu rjanu knihu knjesa fararja em. Sshkory w Biskopizach: „Wobrahy se saidzennyh czahow a s naschich dnjow.“ Knihy je natwarjaza a sajimawa. To sjewi nam hizom to wopshijecze: 1. Kajki muž bē nehdy nasch luby Luther? 2. Kak je nehdy w Lutherowym czaku s hlowu kshesczianskeje zhrtwje stalo? 3. Wo saklenju; 4. Biskop Benno; 5. Ssebje-kamnych-schwitarjo; 6. Swjeczata a hwjate wobrahy; 7. Sluche worjeschki; 8. Wobrahy se ziwjenja zónstlich w Israelu, a) jich bydla, b) jich dzelo, c) jich pycha; 9. Hdze a kak su hwjate wonduschu njedzeli pscheczinič? 10. S wošwjeczenych mestow, a) Wartburk a Marburk, b) Almonaburk, Zulda, Giefen, c) Na hwj. Rochurowym hwjedzenju; 11. Kotry a kajki khersusch hebi najradshcho pschispewjesch? Naschi kobsstawy tu knihu sa hwjate ledny pschinosch dostanu. Weso moza hebi ju tez njekobustawy kupicz, ale lepje a skladišcho je, hdyz so jako kobsstawy pola póželnika sapisacz dadza. Woni dostanu sa hwjate ledny pschinosch knihu a wyshe teho bibliski pucznič. Sa rosdzelenje bibliskeho puczniča, kotryz kobsstawy darmo dostanu, my s dobom pschitutej skladišči knjesow duchownych na to ledzblivych czinimy, so njebudza so jim na dalsche hody kóžde leto nowe sapisny kobsstawow knihowneho towarstwa pschipóščacz, ale so budze jim póželnik po pschekhodzenju kóždeje wožady wosjeticz, kajke pschemenjenje je so mjes kobsstawstvom knihowneho towarstwa stalo, so mohli hebi to we hwjatej dotalnyh sapisach kobsstawow naspomnicz. — S nowa na to spominamy, so knihowne towarstwo noweho póželnika sa prusku kersku Lužicu trjeba a so pschedschda knihowneho towarstwa, knjes farac Gólcz w Kalezach, proshy, so chyzli so tajzhy knjeza samolwicz, kotiz bychu swólniwi byli, póželstwo knihowneho towarstwa sa prusku kersku Lužicu na so wsacz. Tez dotalny póželnik k. Swetosch moze rosjašnjenje dacz, kajke je skutowanje póželnikow a kelto czaha hebi nehdyze žada.

Porjedjenje: W tydženschim czisle ma w 4. wotstanku drugeje strony w 5. rynczlu takle rekacz: Hdzez hordoscz a nadutoscz, swonkownoscz a swjeršchnoscz so rosschesczeraju atd.

„**Bombaj Wóh**“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale je tez we wschich pschewawarňjach „**Serb. Nowin**“ na wšach a w Budyshinje dostacz.